

V ŠKOLNÍK

školní rok
2006-2007

časopis Základní školy v Chrastavě

1/07

Mladí florbalisté nezklamali

I v prosinci dosáhli florbalisté ze ZŠ Chrastava pěkného úspěchu. Na Vánočním turnaji, který pořádala ZŠ T. G. Masaryka v Hrádku nad Nisou, obsadili 3. místo. Celkem zbytečná porážka 2:3 v úvodním utkání právě s pořádající školou uzavřela našim hráčům postup do finále. V boji o 3. místo po urputném boji porazili hrádeckou ZŠ Lidická 5:4. Zúčastnilo se šest družstev.

Hra našich florbalistů opět nepostrádala nasazení a obětavost. Je potěšující, že hráči dovedou zabojoval i tehdy, když se jim nedaří tak, jak by si přáli.

Naši soupisku tvořili osvědčení hráči: A. Kušnir, O. Pejznoch, J. Brulík, B. Letovský, J. Kolouch, J. Bartáček, T. Janáček, J. Slabihoudek

V. Řehořek, vedoucí kroužku

VY NEZNÁTE VÍLU VODOMILKU?

Víla Vodomilka je nová kamarádka třídy IV. A. Podobá se kapičce vody a napsala o sobě malou poučnou knížku.

Popisuje v ní všelijaká dobrodružství, která sama prožívá. Tyto příběhy si společně čteme, ale to není všechno.

My si s Vodomilkou dokonce každé úterý telefonujeme. Naše kamarádka totiž vymyslela soutěž a po telefonu nám sděluje otázky, které se týkají všeho kolem vody. A tak pátráme, sháníme co nejlepší odpovědi, aby jeden z nás mohl vždy za týden telefonicky odpovědět. V telefonování víle se střídáme a není to zrovna snadné, když se přidá pocit trémy. Otázky jsou těžší a těžší a my si uvědomujeme, jak je nutné s vodou neplýtvat.

Nejsme jediní, kteří s vílou Vodomilkou soutěží, a je jasné, že bychom chtěli zvítězit. Tak nám držte palce.

Společně napsali žáci IV. A

SOUTĚŽ V ANGLICKÉM JAZYCE PRO 7., 8., A 9. ROČNÍKY

ZŠ Chrastava pořádala pro žáky vzdělávající se v anglickém jazyce soutěže v různých jazykových dovednostech. Žákům 7. a 8. ročníků bylo zadáno vypsát a přeložit plné znění daných anglických zkratk. Žáci 9. ročníků měli za úkol poznat podle zadání anglického textu, který obsahoval významné historické momenty ze života známých osobností, jméno a národnost těchto osobností. Komise složená z vyučujících anglického jazyka na ZŠ Chrastava hodnotila ve všech třech kategoriích soutěže tato kritéria: splnění zadání, správnost použití jazyka a grafickou úpravu. V kategorii 7. ročníků se na 1. místě umístily žákyně 7. C Nikola Marečková a 7. B Tröglerová Denisa s plným počtem bodů. Na 2. místě se umístili Filip Fořt a Struhovská Nikola (oba 7. A), 3. místo obsadila Pilnáčková Markéta ze třídy 7. C. V kategorii 8. ročníků zvítězili Gombosová Zuzana, Celler František a Pelantová Petra (všichni 8. A). 2. místo obsadila Jaurová Martina (8. A) a 3. místo Holinská Eliška (8. C). V kategorii 9. ročníků zvítězili Trnka Jan a Weissová Simona (9. A). Pejznoch Ondřej (9. B) obsadil 2. místo a Tröglerová Nikola (9. A) 3. místo. Všichni vítězové byli odměněni. Děkujeme všem účastníkům soutěže za úsilí, které věnovali plnění zadání ve své kategorii.

Uplakané Drážďany

Prší, prší, jen se leje, kam letos, dětičky, pojedeme...? Pojedeme do Drážďan! Po loňské úspěšné exkurzi do Vídně jsme se opět vrátili do saského hlavního města. V úterý 12.12. se všichni plni očekávání krčili pod deštníky a netrpělivě vyhlíželi autobus. A už je tady. Hurá dovnitř! Všem dvaceti šesti dětem cesta utekla jako voda. Ono se ani není čemu divit, vždyť se měly čím inspirovat. Během jízdy jsme ji zažili snad ve všech skupenstvích – od mrholení, přes déšť až po krásný bílý sníh. Ale to už vjíždíme do Drážďan, kde na nás z ulic dýchá renesanční a barokní atmosféra a kouzlo Vánoc. Naše první kroky směřují podél Labe do obrazárny Zwinger. Kupujeme si lístky, ale nekončící davy lidí nás odrazují, a tak měníme plány a vydáváme se na prohlídku zámeckého dvora. Naštěstí déšť ustává a občasná přeháňka nám náladu zkazit nemůže. Procházka po balustrádách stojí přece i za trochu vody. V rukou dětí lze zahlédnout promáčené papíry, v nichž na ně číhají různé dějepisné a jazykové úkoly. A je nutno uznat, že se s nimi perou statečně. Strach z komunikace s cizinci pomalu mizí, a tak se dosud bílé listy pomalu začínají plnit správnými odpověďmi. Po chvíli stojíme u nově otevřeného kostela Frauenkirche.

Jednou jsme již navštívili jeho podzemí, ale dnes máme v plánu něco úplně jiného. Chceme si totiž prohlédnout Drážďany z ptačí perspektivy. Poprvé se vydáváme na věž. Nádherný interiér všem vyráží dech a strmé schody nám ukazují správnou cestu vzhůru. I když není ideální počasí, výhledy si užíváme. Drážďany máme jako na dlani. Po troše adrenalinu se vracíme zpět do klidu umění. Naštěstí se Zwinger již trochu vylidnil, a tak se zatajeným dechem sledujeme obrazy různých slavných malířů, mezi nimiž nechybí Rubens, Santi a Rembrandt. Ještě zbývá zodpovědět poslední otázky a pomalu opouštíme zdi Zwingru. Venku se s námi loučí krásným zvukem i místní zvonkohra.

Po duševně náročném dni se jdeme odreagovat na vánoční trhy. Nádherná výzdoba a spousta stánků odlehčila téměř všechny naše peněženky. Kdo by taky dokázal odolat? Bohužel čas plyne rychleji, než bychom si přáli, a proto se loučíme s městem Drážďany, které se halí do tmy. Světelná výzdoba nám ukazuje cestu k autobusu a jako by nám zároveň šeptala: „Na brzkou shledanou.“ Rádi bychom její slova vyslyšeli, ale kdo ví, jak to bude v příštích letech. Ono je totiž čím dál těžší sehnat zájemce, kteří by se rádi vydali za tajemstvím cizích měst.

Kateřina Kašková

VÁNOČNÍ AKADEMIE 2006

Tréma, nervozita, očekávání.

Neviděl někdo moderátorky?

Mně ještě nepřišla „slepička“!

Nezapomeňte, že druhá sloka začíná „Srňka stále vyhrávala“!

Ať mi zvukař pustí nejdřív trináctku a pak hned ať dá pauzu...

Takovýto chaos se ozýval v jídelně ve čtvrtek těsně před začátkem 3. Vánoční akademie. Proč v jídelně? Protože účinkující by se už do hlediště kina, kde se slavnost konala, nevešli. Bylo plno do posledního místečka a stálo se i po stranách na schodech. A pak už to začalo. Vystoupil pan ředitel s úvodním uvítáním a hned předal slovo moderátorkám Janě a Markétě ze VII. C, které vtipně celý pořad uváděly. Vše si připravily zcela samy a dokonce jsme je viděli ve vlastní choreografii tančit.

V průběhu příjemného odpoledne se na pódiu vystřídal tanec, aerobik, pohybové hry. Zazněly písničky v podání „pátáček“ i Jiříček a skladby v provedení flétnistek. Ale ze všeho nejroztomilejší byli ti nejmenší, ať už předvedli pohádku O kohoutkovi a slepičce nebo vánoční pásmo ve stylových kostýmech anebo dokonce „tvrdý rock“. Úsměv na tváři vyvolala zcela jistě písnička Draka bolí zub v podání třetáků. Bylo na co koukat, a kdo nepřišel, může letos skutečně litovat.

VI. Kollmannová

Vánoční galerie

Liberecká galerie pořádala dne 2.12.2006 od 10 hodin svou další vánoční akci, kde si každoročně přijdou na své nejen rodiče, ale hlavně děti. Ty si mohly vyzkoušet různá řemesla, jako např. vylévání andílků ze sádry či zdobení perníčků a adventních věnců. Rodiče si potom mohli výrobky svých dětí a malých prodejců zakoupit. Na své si ale přišli milovníci kultury. Některé základní a mateřské školy si pro návštěvníky připravily krásný program. Včetně naší školy.

Chrastavský sbor Jiříčky, pod vedením učitelek Vladislavy Kollmanannové a Moniky Jeníčkové, vystupoval jako první. Děti měly připravené tři pohádkové písničky a tři koledy, které doprovázely dřívky, trianglem a rolničkami. Mezi písněmi zazněla sóla flétniček, které vede Vladislava Kolmanová, a ty také doprovázely ještě některé sborové písně. Děti vystupovaly od začátku roku poprvé, a tak byly trochu nervózní. O to se postarali čerti a andělé, kteří se volně pohybovali po galerii a děti něžně strašili. Přesto se jim zpěv velmi zdařil a děti si domů odvezly nejen veliký potlesk, ale také perníčky a pohlázení od čertů, Mikuláše a andílků za vystupování a dále dárečky, které si po vystoupení mohly v galerii koupit nebo vyrobit. Předvánoční vystoupení bylo tak hezké, že si každý návštěvník s sebou odnesl i kousek klidu a vánoční nálady.

Monika Jeníčková

Mé jméno

Jednou seděl jsem ve sněhu
a hledal jsem v sobě svou něhu.
Hledal jsem hledal a nenašel,
stále vločky sněhu zanášel.
Má barva modrá, člověk nejsem.
Že neuhodneš?
Kdo jsem?

Mé jméno je vítr.

Iveta Kreanová, 6. C

Můj portrét

Jmenuju se Ladislav
a příjmením Koldislav.

Bydlím na námku
a dám přednost spánku.
V lese mě to hodně baví,
i když listí je klouzavý.
Přeskakuju potůčky,
už jsem spadl do močky.

Víc už Vám neřeknu,
ani klobouk nesmeknu.

L. Kolda, VIII.A

O kočce Mource

Za devatero horami a devatero lesy žila kočka Mourka. Měla krásně šedý kožíšek a na něm černé pruhy. Byla hodná, ale někdy se taky dokázala naježít. Ráda měla hlavně rodiče - tátu kocoura, který se jmenoval Norbert, a mamku Silvii. Mourka prožila dětství na venkově. Až jednou odešla do města Kocourkova, které bylo největší na kočičím světě. Už byla za hradbami města a tam potkala jednoho kočičího pána. „Dobrý den“, slušně pozdravila a kocour jí odpověděl: „Dobrý den.“ Mourka se trochu lekla, ale hned spustila: „Nevíte, prosím Vás, kde je Kocouří ulice?“ Pán se zamyslel a hned odpověděl: „To musíte rovně, pak doleva a doprava a tam už to najdete.“ Mourka si všechno zapamatovala. „Naschle a děkuji“, poděkovala a pán odpověděl: „Není zač.“ A odešel. Mourka šla podle instrukcí, až došla ke krásnému domu. Zastavila se a nad tou krásou se celá rozzářila. Vešla dovnitř a hned se zabydlela. Na nočním stolku našla pozvánku na dnešní večer do klubu Gejzír ve Zlaté ulici. Mourka se zamyslela, ale pak našla odvahu, oblékla se do pěkných šatů a kráčela černou ulicí. Ale stalo se něco neočekávaného! Přepadli ji hrozní kocouři ze severu. Mourka křičela: „Pomóc!!!“ Naštěstí kolem projížděl královský kočár a v něm kočičí princ. Hned nechal zastavit koně a vrhnul se do boje s kocoury. Vytasil meč a řekl: „Okamžitě se vzdejte!“ „Myslíš, že tě budeme poslouchat?“ odpověděli kocouři. „Na něj!!!“ Princ pak skolil jednoho po druhém. Bylo jich sedm, takže to dalo princovi pěkně zabrat. Mourka mu hned padla do náručí. Byla to láska na první pohled. „Jak se jmenujete?“ zeptala se Mourka. „Jmenuji se Arnold Arten, jsem princ a také syn krále Armatona. A jak se jmenuješ ty?“ „Já se jmenuji Mourka“, odpověděla. Zanedlouho byla svatba. Arnold se stal králem a Mourka královnou. A jestli neumřeli, tak tam žijí dodnes.

Stanislav Nejman, 6.C

Podivný příběh

„Pěkné poledne přímo pro projížďku. Potkala pár přátel přímo před přístavem. Plavala po převelikém potoku. Přes potok plavala přímo. Připlavala přesně před pole. Po poli přešlapovala, pak přeskočila potůček pod polem, přímo přes palouk pana Plaveného. Pak přešlápla práh přes pokoj: „Překrásné poledne přímo pro princeznu.“ Přátelé přišli, přišel pan Plavaný. Přešli přes práh pro polévku. Přátelé přivoněli, pochutnali. Přešlápli práh pokoje přímo pryč. Pan Plavaný pojedl. „Předobré,“ pravil. Pak přešel práh přímo pryč..... „Překrásné poledne.“

Nikola Marečková 7. C

Bludice Lesní

Bludice Lesní už podle jména žije v lesích. Má malou čarovnou moc. Když potká v lese pocestného, pozná, je-li to člověk dobrý nebo zlý. Ani se moc nenachodí, protože jen tak lehce přelétává mezi stromy.

Živí se lesními plody, zvláště jeřabinami a malinami. Pije vodu z čistých lesních studánek.

Na sobě nosí tmavě zelené trochu potrhané šaty. Na hlavě jí rostou dlouhé rozpuštěné zelené věčně neučesané vlasy. Z obličeje jí výrazně září velké rudé červené líce a oči má jako dva hrozny.

V pohádce má za úkol vyvádět ztracené lidi z lesa, ale jelikož je to Bludice, většinou nenajde cestu z lesa ven ani ona sama.

Iveta Kreanová, 6. C

O Kaštánkovi

Bylo nebylo, byla jednou jedna cesta a u té cesty stál mladý strom. Jmenoval se Kaštánek. Ale to on nevěděl. Jednou takhle na jaře, když se probudil ze zimního spánku, se začal prohlížet. Pozoroval, jak mu vyrůstají lístky a přemýšlel: „Co jsem to vlastně za stromek?“

Divil se, že mu raší něco jako květy, ale brzy zjistil, že to květy nebyly, spíš takové svíčky.

Kaštánek si je zálibně prohlížel a najednou si sám pro sebe říká: „Už to mám! Já jsem přeci vánoční stromeček, ten má taky svíčky. To je paráda, přijde Ježíšek, dá pode mne dárky a dárečky. Potom přijdou děti a budou mít radost a já s nimi. Jé, to se mám! Už se těším!“

Netrvalo dlouho a opravdu šly okolo děti ze školky. Kaštánek bědoval, že pod ním nejsou žádné dárečky, ale dětem to nevadilo. Hezky se na něj usmívaly, ukazovaly si na něj a něco si o něm povídaly.

Potom mu zamávaly, řekly : „Ahoj, my zase přijdeme.“

Kaštánek se uklidnil a čekal. Přešlo jaro v léto a Kaštánkovy svíčky odkvetly a místo nich mu začaly růst zelené kuličky. Kaštánek si je nedůvěřivě prohlížel. Najednou začal mávat větvemi a volal: „Už to mám! Já jsem vánoční stromeček - ale stromeček, který má jablíčka!“ A pokračoval: „Narostou mi jablíčka, uzrajou, přijdou děti, natrhají si je, budou je jíst a budou mít radost a já s nimi.“

Jenže jak ta jablíčka rostla, tak se z nich začaly dělat takové bodlinky, bylo jich víc a víc a strašně píchaly.

Kaštánek z toho byl celý nešťastný. Nejvíce, když šly okolo zase děti ze školky. Opět se u něho zastavily, dívaly se na něj, něco si povídaly a potom mu zamávaly a zavolaly: „Ahoj, my zase přijdeme!“

Kaštánek si oddychl a zase čekal. Čekal a koukal, jak se mu ta pichlavá jablíčka začínají barvit dohněda. Některá byla tak velká, že začala praskat a padaly z nich bílé a hnědé kuličky. Kaštánek z toho byl zoufalý.

Naříkal si: „Co já jsem to za stromek, takováhle jablíčka jsem nikdy neviděl!“

Když mu skoro všechna jablíčka rozpraskala, přišly děti. Kaštánek se hrozně styděl. Děti už z dálky volaly:

„Ahoj, Kaštánku, tak jsme zase tady!“ a začaly sbírat ty vypadané hnědé kuličky a povídaly si:

„To budou mít zvířátka radost, až jim je v zimě dáme. A taky si z nich ve školce uděláme zvířátka.“

Když všechny posbíraly, volaly na Kaštánka: „Děkujeme, Kaštánku, za kaštiny, příští rok přijdeme zase. Ahóóój.“

Eliška Šormová, 6. C